

Sigge Bergman

berättar om nya

alpsensationer

2:dra pris klarat åt Sverige! Sigge Bergman omedelbart efter loppet.

Dagarna gå tyvärr alltför fort undan i detta skidparadis. Trots att man börjar kl. 8 och slutar kl. 5, så tycker man tiden rusar med en förvånansvärd hastighet, och man suckar av saknad, då sängdags är inne varje afton — "tänk att denna härliga dag också är slut." —

Vi ha nu i 14 dagar tränat för vår "Luggi" och det har varit uteslutande i stämkristiania och stämsväng, som vår lärare har lagt ned sin energi. Och vilken energi sedan! En svensk skidinstruktör är ett beskedligt litet lamm, som *ber* hövligt sin ärade elev göra så och så. En Arlberglärare är en sträng herre, som fordrar mycket och svåra saker av sina disciplar och behandlar dem synnerligen strängt — och får resultat som äro *hjäpnadsväckande!* Vilket senare ju är ändamålet med en skidlärares uppträdande.

I tisdags gjorde vi en s. k. tur. Det är inte så som i Sverige, då man t. ex. knallar iväg till Blåhammaren eller Meraaker. Nej, här gäller det att så fort som möjligt komma upp i höjden för att få dagens behållning (enda sådan) nämligen utförsåknigen.

Sålunda spände vi på sälhudarna under skidorna och trampade uppför (vi voro 7 damer och 8 herrar) i tre timmar utan någon egentlig rast. Då därtill solen stekte hett, lutningen höll sig mellan 25 och 45°, och skidorna voro tunga i den lösa snön, så blev uppstigningen t. o. m. för oss "klätterspecialister" rätt påfrestande.

En alpin dagstur

Abfarth-tävling

En utförlöpa på 17 km!

På 2.400 m. gjorde vi äntligen rast, åto våra smörgåsar och gjorde oss i ordning för nedfärden. Någon extra vila och tillfälle till att beundra utsikten etc. där uppe på toppen bjöds alltså icke.

Liksom uppfärden, så företogs utförsåknigen utan raster, och det dröjde ej många minuter förrän vi voro nere i byn igen. Klockan var ej mer än 2 på dagen, då "längturen" var avverkad. Vi svenskar fingo ej just något angenämare intryck av alpina "turer", men man kan ju ej frångå det faktum, att dagens utförlöping i fråga om sensationer gav en behållning, som många gånger överstiger upplevelsena under en svensk turisttur.

Rimfors och jag deltog (för att få en extra träning) i söndagens Abfarthtävling i S:t Anton. Tävlingen gick över den s. k. Kandaharbanan (ngt förkortad), vilken för dagen mätte 3,5 km. och hade en höjdskillnad på 700 m.

25 deltagare ställde upp. Starten skedde med en minuts mellanrum. Banan var prickad med röda flaggor, och på tre platser voro obligatoriska s. k. portar att passera. Det var med nästan darrande knän vi gjorde oss i ordning, ty en Abfarth här nere är ej just någon Skurdalshöjd eller "Möllers backe".

Vår träning hade tydligen bedrivits på rätt sätt, ty Rimfors blev nr 7 och jag lyckades bli tvåa i hela tävlingen. Vi hade båda ett fall var. Segraren Schönburg, Österrike, är en framstående åkare och hade tiden 4.46. Bergman hade, trots fallet och ovanan vid banan, endast 40 sek. sämre tid. Rimfors hade 6.17.

Vid aftonens prisutdelning voro vi glada och stolta, då "Schweden" fick hämta sitt 2-pris.

Vi lämnade i onsdags S:t Anton för att via Davos och Parsenn—Derby fortsätta till S:t Moritz och FIS-tävlingarna.

Vi ha i dag torsdag i Davos upplevt vår största skidsensation hittills. Med bergbanan stiga vi från 1.600 till 2.660

(Forts. å sid. 2.)

Sigge Bergman berättar . . .

Den vita linjen markerar Kandaharbanan, på vilken vi i söndags tävlade. Minst en halv gång till återstår dock genom skogsregionen.

(Forts. fr. sid. 1)

m. och göra därifrån en utförsåkning — den s. k. Parsennsträckan — ned till 800 m:s höjd och över en väglängd av 13 km. Hade vi startat från toppen hade siffrorna blivit 2.000 resp. 17 km. Vad sägs om en backe, som går utför i ett sträck i 1 mil och 7 km.? Denna väg träna vi nu två gånger dagligen, ty vi ämna ställa upp till tävling om söndag — det ovan omtalade Parsenn—Derbyt — tillsammans med 400 åkare. Det gäller att ha starka knän och tåla fart under en lång tid (c:a 20 min), och särskilt svårt är det nu, ty hundratals tränande om dagen ha gjort banan hård och isig — och fruktansvärt snabb.

Vi träna tillsammans med Arlbergarna, som sannerligen fresta våra svenska påkar till det yttersta, men det är bara bra. I första åket idag gjorde vi vardera två kullkörningar i svåra gupp, men andra gången klarade jag mig utan fall.

Vi betrakta som sagt dagens åkning som den största skidhändelse vi hittills varit med om.

Davos den 8 februari 1934.

Sigge Bergman.

skidorienterare. Dessa senare specialister ha mycket liten möjlighet att

Reformera budkavlen!

De i denna tidning publicerade förslagen till en genomgripande förändring av budkavlen äro fortfarande föremål för stort intresse.

Härom söndagen stötte vi i Uppsala ihop med "GUBBEN" LENNQUIST, en av landet bäst kända och mest listiga budkavleåkare (svensk mästare i Hudiksvall 1929) — åtskilliga äro de historier som gå om "Gubbens" braver ut i markerna såväl till fots som på skidor. Han sade:

— Utmärkta förslag till reformering av budkavlen som FRILUFTSLIV kommit med — jag instämmer. Det är alldeles riktigt, att då norrlänningarna ej äro intresserade av denna tävling, bör den flyttas söderut. Här nere skulle det säkert bli ett stort intresse för tävlingen, ett 50-tal deltagande lag är ingen omöjlighet.

Från den kände skid- och orienteringsentusiasten major G. L. WERNSTEDT i Djursholm ha vi vidare emottagit ett inlägg i budkavlefrågan, för vilket vi med nöje bereda plats. Major

av synnerlig betydelse vid kritiska situationer i okänd terräng, när det kan gälla livet att "komma rätt". Förmågan att hitta i terrängen är dessutom ur försvarssynpunkt så viktig, att alla medel böra användas för att få i gång ett betydligt allmännare intresse för själva orienteringsmomentet i denna tävling, än vad nu är fallet. Då kommer man överallt i landet att ordna träningstävlingar i orientering på skidor i långt större utsträckning än nu, och därigenom vinnes allt större utbredning av verklig kunskap i vinterorientering.

De föreslagna åtgärderna taga sikte på just det *onda*, som i möjligaste mån skall förhindras nämligen "hängningen".

Då man i södra och mellersta Sverige i allmänhet ej kan räkna med skarföre (utom i vissa delar av Värmland och Dalarna), vilket är ett så gott som osvikligt medel att komma ifrån "hängningen", synas de föreslagna bestämmelserna om och för mellankontrollerna vara just vad som behövs för att åtminstone i väsentlig grad försvåra densamma.

Men själva den avgörande kraftmätningen, "Budkavlen", bör förläggas dit, där skarföre i vanliga fall kan påräknas. Detta är i allmänhet ofta fallet i slutet av mars och början av april i de ovan nämnda delarna av Svealand samt inom stora delar av Norrland.

"Budkavlen" kommer då sist av alla tävlingarna såsom kronan på verket, vilket den också bör vara — en den värdigaste avslutning på hela skidsäsongen.